

Tisíc a jeden den Ubaru a jiné příběhy džina Hubala

Kdo z nás v dětství nemiloval pohádky, zejména ty orientální, s úžasnými džiny vyletujícími z podivuhodných lamp, s létajícími koberci a tajemnými kráskami pod pokrývkou hidžábu...?

Ale možná to nejsou pouhé pohádky, možná se za všemi příběhy, které nám připadají jako fikce, skrývají skutečné věci.

Je možné, že arabské písky stále skrývají nějaká dávná tajemství, a pod nimi se skrývají města z pohádek, ve kterých žili džinové?

Tak se po tisíce let věřilo, že Ubar (neboli legendární Iram) je bájně město, fantastické dějiště pohádky „Tisíce a jedné noci“. A to i přesto, že jej popsali seriózní historici - staří Řekové Hérodotos a Ptolemaios.

Legendy by zůstaly legendami, kdyby se před 25 lety neukázalo, že starověké východní město vůbec není výmysl, ale že skutečně existuje. Tento grandiózní objev byl potvrzen díky moderním technologiím.

V roce 1990 pořídily americké vesmírné družice NASA snímky pouště Rub al-Chalí, které přiměly vědce k zamyšlení. Právě do této oblasti byla vyslána expedice archeologů, kteří po dlouhém výzkumu objevili starověké osídlení. A nebyly to jen ubohé pozůstatky, ale plnohodnotné fragmenty: sloupy, hradby a rozvaliny města, které zabíraly velmi rozsáhlou plochu. Na něm se s největší pravděpodobností nacházely obytné domy, obchodní dílny a pravděpodobně i sídlo vládce Ubaru. Nejzajímavější je, že velkolepá architektonická struktura a další neméně kuriózní nálezy přesně odpovídaly městu popsanému v arabských pohádkách.

Město Ubar bylo současníkem pyramid, kamennou oázou Arabského poloostrova, zmiňovanou v Koránu a v mnoha legendách.

Bájně město bylo opředeno mnoha legendami a záhadami, které vyprávěly o létajících hadech, čarodějích, nesmrtelnosti a neobvyklých událostech. Arabové tuto krajinu nazývali „středem pustého Měsíce“. A není to přehnané - kolem tohoto města se rozkládá více než 700 tisíc kilometrů čtverečních písku, a pouze písku.

Toto území se nachází v Ománském sultanátu, který byl vždy považován za nejobydlenější kout Arábie. Bylo prokázáno, že v této oblasti kdysi tekly 3 řeky široké 8 až 20 metrů. Pod silnou vrstvou písku se skrývala pevnost s osmi strážními věžemi. Kromě velkých sloupů a zdí zde archeologové našli i ruiny domů a obchodních řad. Byly zde objeveny také stopy po karavanních cestách, které do města přivážely rozličné zboží.

Nikdo však neví, jak město vzniklo. Říkalo se mu „město sloupů“, za jeho mohutnými hradbami se nacházely elegantní minarety, rušné ulice, kypící

bazary, bučící dobytek, za jeho hradbami se děly zázraky, jeho obyvatelé znali mnohá tajemství, město bylo považováno za „ráj na Zemi“. Podle legend koránu Alláh potrestal obyvatele města za jejich pýchu a zasypal město pískem...

Bohužel, ne všechny záhady lze vyřešit pomocí nalezených artefaktů, ale zdaleka ne všechno se podaří najít, ale i to, co se najde, není vždy poskytnuto veřejnosti a spíše putuje do tajných archivů...

Informační pole planety však uchovávají vše. Pravda, o tom, že existují, je lepší se skeptiky ani nemluvit.

Příběh pohádkového Ubaru, džinů a létajících koberců, o kterém dnes bude řeč, vznikl právě takovým způsobem: z informačního pole prostřednictvím vědomého snění. Proto není určen skeptikům, pro které zůstane navždy jen smyšlenou pohádkou.

Takže...

Rudé slunce zapadá do písku, halí se do měkkého sametu. Poušť je unavená z denního žáru, vítá mihotání hvězd. Noc po tisíckráté přikryje písky, stejně jako před tisíci lety... čeká na zázrak.

Ted' se však zrnka písku roztočí a začnou tančit podivný chorovod [ruský sborový tanec]. A vítr je silnější a silnější... A už písečná bouře kvílí, písek a kameny o sebe narážejí, jako když zde obři melou obilí...

V tomto prašném pekle nejsou vidět žádné hvězdy. Sloup se vznesl k nebi a zavrtěl se ve svém strašlivém tanci. Vtom se však projasnil a rozšířil, a uvnitř... ticho. Jen po obvodu se vinuly stěny písku. V tomto šíleném víru písek odkryl prastarý kámen, a pod ním se něco zalesklo.

Podivná nádoba se zahnutým nosem, jemná vazba písma... A zrnka písku tančící kolem. Náhle nový poryv vytrhl podivnou nádobu zpod kamene a silou ji odhodil. Mosaz zazvonila... a z hrdla se náhle vyvalil pramínek kouře...

Kouř se náhle změnil v mlhu a vše zahalil. A vtom zahřmělo. Ale jako by to nebylo hřmění, ale zazněla tam podivná, neznámá slova... Neznámá řeč mocí přehlušila bouři písku...

Ale najednou jako by se někde v nitru ta slova překládala.

„Proč se díváš pod nohy, podívej se nahoru!“

A nahoře - postava obra s hlavou zahalenou do orientálního turbanu, s pronikavým pohledem černých očí a barevným kapesníkem spadajícím přes ústa. Zdá se, že se jím obr chrání před pískem.

Měl toho však dost, zvedl podivnou hůl a mávl s ní. A najednou... prach se usadil, bestiální řev té vánice utichl, písek se uklidnil... a vichřice zmizela. Tu jsem si vzpomněla na džiny z pohádek... a ta lampa, co leží tady u kamene, to je ta samá nádoba!

Obrovský živý džin se tyčil jako obrovský oblak, neboť jeho tělo se zdálo být průhledné!

A vtom se opět ozvala hromu podobná řeč a zase se to nějakým zázrakem začalo překládat.

„Obyvatelé těchto míst nás nazývají džinové, protože se jim zdá, že jsme nehmotní. Ve skutečnosti však žijeme v jiném světě a ten je pro nás stejně hustý jako ten váš pro vás a my jsme stejně hustí jako vy ve svém světě.

Vždyť bývaly časy, kdy váš svět a náš svět tvořily jeden celek. Ale pak se váš svět stal drsným a těžkým a propadl se.

Mnozí ti o tom vyprávěli, to znamená o tom, že váš svět snížil svou frekvenci vibrací a stal se takovým, jakým se stal.

A ti, kteří si nedokázali udržet lehkost své podstaty, zůstali v těžkém světě, a také ztěžkli těžkými myšlenkami a skutky. A ti, kteří si dokázali udržet lehkost, v našem světě zůstali. A tento svět, který je pro vás lehký, jemný a prostým okem neviditelný, se rozprostírá po celé Zemi, jen na různých místech se jmenuje jinak. Na východ od těchto písků ve vysokých horách Himálaje se mu říká Šambala, ve vašich severních lesnatých končinách se mu říká Bělovodí.

Ale tady v pouštní zemi si lidé pletou představy o dávných učitelích jemnohmotných světů a o démonech, a všechny nazývají džinové, sotva oddělují jedny od druhých. Lidé si ovšem stále pamatují, že existují také džinové světla, a nejen temnoty, ale přesto jsme pro ně v některých ohledech podobní jeden druhému a temnota a světlo se zaměňují ve vědomí...

Zapomenutí jsou dávní učitelé této země, pískem je zasypána tato země...

Ale vždyť po mnohá tisíciletí nebyli starověcí učitelé pouhými džiny, tedy duchy v myslích lidí, ale lidé je znali jménem a uctívali je, dokonce je nazývali bohy.

Ale potom podle učení zlých cizinců ze systému Nibiru, o které vám bylo mnohokrát řečeno (viz jiná témata), byli lidé donuceni zapomenout na své bohy. Ano, donuceni, vymazajíce z povrchu Země jejich starobylá města a pokryjíce jejich úrodné země pískem bez života. A z kvetoucích zahrad se stala neúrodná pustina...

Kdysi si mě tu pamatovali pod jménem Hubal...

Eh, hodně jsem tu toho prožil, ano, a nejen tady...

V nepopsatelném dávnověku, ve vašem pojetí, přišel můj národ do systému Sluncí ze vzdálené hvězdné soustavy. Na Zemi kdysi nazývali onu část oblohy souhvězdím Velblouda, ale o hvězdě, která zahřívá naši planetu, nikdy nic neslyšeli.

A později na Velblouda zapomněli a začali souhvězdí nazývat Žirafa. Ačkoli Nahi, můj krajan, smím-li to tak říci, ti o tom už vyprávěl... (Viz téma: Záhady civilizace staré Arábie.)

Tenkrát ti hodně povyprávěl o tom, jak můj národ přišel na Zemi z planety s obrovským pŕlměsícem na zelené obloze.

Ale on přišel později do systému Sluncí i na Zemi. Přišel na moje volání a volání mého společenství v příšerné epoše, epoše zápalné oběti.

Naše volání však nedorazilo hned, ale uplynuly statisíce let ode dne, kdy Rádža Slunce neboli Otec Slunce zahynul, roztrhán nestvůrnými kameny vesmírného pekla, o němž ti nejednou zde vyprávěli a nazývali ho antisvětlem nebo podšívku vesmíru.

Tehdy tyto kameny rozbily obydlenou planetu, kterou znáte jako Faeton, sežehly Mars i Zemi, ale nejhůře dopadla jiná planeta, kterou nyní znáte jako Venuši.

Říkali jsme jí Zuhra, což znamená zářivá. Vždyť jsme na ní žili! Byl to skutečný ráj, kvetoucí, zářící krásou duhového nebe.

Ještě v časech Darování Života, kdy tu byla dvě Slunce, jsem se svou rodinou přistál na rajske planetě a založili jsme tam první osady. Spřátelili jsme se s Faetonci, kteří stejně jako my přišli do systému Sluncí z jiných hvězdných světů.

Ukázalo se, že Zuhra je velmi příhodná pro život, vždyť rostliny tam již byly, ano, a některá zvířata tam přivezli Faetonci. Postupně jsme planetu kultivovali a osázeli ji nádhernými zahradami a lesy.

Ale ta obludná katastrofa všechno zničila!

Doslova za okamžik se některým osadníkům ještě podařilo opustit planetu, vždyť byla v jednom ohni. Kolik životů odneslo spálení Zuhry, nedokážu popsat, ale už na lodi jsem našel svou milovanou a věčně mladou ženu Al-Lat jako šedovlasou stařenku. A ona ve mně nepoznala starce, kterým jsem se stal. V ohni síry a metanu, které byly svrženy na kvetoucí zahrady Zuhry, jsme tam přišli téměř o všechny naše děti. Zachránila se jen nejmladší dcera Al-Uzza, kterou jsem náhodou našel na lodi schovanou pod pokrývkami. Pod naší lodí panovalo vířící peklo... A já nevěděl, kam letět dál...

Sílu mi dodávaly jen tenké hlasy mých mrtvých dcer a synů. Byli mezi námi, i když bez fyzických těl. Oni a tisíce tisíc dalších zemřelých se potřebovali znovu inkarnovat, a my jsme jim k tomu mohli dát příležitost tam, kde bychom našli příhodné země... Musel jsem hledat. Nebylo nás mnoho jako já, jen tucet lodí, které unikly z hořící Zuhry. Z Faetonu zbyl jen kouř a hromada kamenů řítících se po oběžné dráze. V tomto chaosu jsme potkali několik dalších lodí úspěšně zachráněných Faetonců a Mart'anů. Nejdřív jsem si myslel, že alespoň Mars je bez úhony, ale nebyla to pravda. Mars nehořel, ale zamrzal. Obloha (atmosféra) byla téměř úplně stržena a polovinu planety odtrhl obrovský kámen - asteroid z antisvěta, který proletěl po tečně.

Zbývala jen Země, planeta, kterou jsme kultivovali s Faetonci a další rasou, Tellurijci. Ale Země také hořela. Tam skomírala země Lemurie, všechno vybuchovalo a vřelo. Zemětřesení otrásala tělem Země, sopky vybuchovaly a chrlily lávu.

Proto jsme se rozhodli postavit stanici, jak byste řekli, v kosmu mezi Zemí a Marsem.

Kolik let jsme tam strávili - to už si nepamatuji... Zároveň jsme neustále cestovali na Zemi a Mars, abychom pomohli zbývajícím osadníkům, kteří se nastěhovali do podzemí. (Na Zemi to byli Lemurijci a Telurijci.)

V té době jsme museli vést nekonečné války proti přízrakům z antisvěta, kteří se vylodili na Zemi a vystavěli si na jejím spáleném povrchu svou zemi. Lemurijci a Tellurijci se skrývali v podzemních městech, zatímco na povrchu vládli černí tvorové podobní drakům.

Tehdy jsme my všichni, kteří jsme se postavili této pohromě, vyslali do našich mateřských hvězdných systémů Volání o pomoc. Dlouho jsme však nedostávali žádnou odpověď. Tenkrát jsme ještě nevěděli, že po explozi Rádža Slunce se zdejší prostor a čas změnil. Staly se jiným, náš svět byl odříznut od navigace ve vesmíru.

Ale byli jsme vyslyšeni. A první, kdo nám přišel na pomoc, byli draci světla. Nebo spíš nás ani neslyšeli, ale prostě šli po stopách černých draků, kteří okupovali Zemi a Venuši (moji Zuhru).

Pronásledovali je už dávno, jakmile z podšívky vesmíru pronikli za hranice našeho světa. A nyní dosáhli tohoto prostoru. Tenkrát začaly velké dračí války, o nichž ti mnohokrát vyprávěli (viz další témata).

Ve všech těchto válkách o Mars a o Zemi si nikdo nevšiml, že se objevila další síla - objekt Nibiru a obyvatelé jeho planet Nifilim a Elohim neboli titíž Anunnaki. Nikdo si nedokázal představit, že právě oni jsou skutečným zdrojem zla, který naplánoval všechny ty hrůzy, jež zde trvaly tisíce let, tak chytře se maskovali a dokonce předstírali, že nám přišli na pomoc, údajně vyslyšeli naše Volání.

Ale to všechno už bylo mnohokrát řečeno, stejně jako to, že se jim podařilo všechny oklamat a nad systémem Slunce umístit kopuli Nevědomosti a zmocnit se nejdůležitějších krystalů Země, na nichž závisely portály spojující tento svět s ostatními světy Kosmu.

Čas, který v tomto novém světě plynul, byl zhuštěný a zkrácený. A co se nám na stanici zdálo jako okamžik, na povrchu Země během této doby uplynuly stovky let. V jiných oblastech Kosmu to bylo nesouměřitelné, jelikož se zánikem Rádža Slunce byl dřívější systém časových souřadnic zničen.

Ale i přes přítomnost Anunnaki se naši bratři prodrali do tohoto světa, i když to trvalo velmi dlouho... jak se odtud zdálo.

Podařilo se jim zahnat černé draky do podzemí a jiné dimenze, do světa dvojrozměrného. Tak zmizeli z dohledu.

Země však stále postupně těžkla. Vyhnat Anunnaki nebylo možné, vždyť přímá srážka s nimi mohla vést k úplnému zničení slunečního systému a otevření nejkratšího portálu do světů Vesmíru pro vetřelce.

A tak uplynula další tisíciletí. Na Zemi jsme my a naši vesmírní bratři vybudovali nádherné země, z nichž nejkrásnější byla Hyperborea a země Mu, obrozená Lemurijci. Zazářila civilizace Jihu - potomci Tellurijců (Země Šivy - Kumari Nadu - Hindustán).

Stala se tu spousta věcí... I Atlantané se nám připomněli a mnoho dalších... Nebudu je všechny vyjmenovávat.

I já jsem si svou zemi vybudoval se svou rodinou na Zemi. Zpočátku byla zdejší země neúrodná...

Stopy minulých katastrof...

Stavěli jsme podzemní město, abychom se ukryli před nepřáteli. Naše práce však nebyla marná. A země rozkvetla. Stala se podobnou Zuhře. Stejně zahrady...

Nyní je opět pokrytá pískem...

Ano, je to Arabie dnešní doby.

Když zahrady rozkvetly a koryta řek byla plná vody, vyšli jsme z podzemí a postavili jsme shora obdivuhodné město a opevnili ho, neboť nebezpečí ze strany Anunnaki bylo veliké. Do hradeb jsme postavili mohutné věže, které byly obrovské a z dálky vypadaly jako sloupy nebo pilíře.

A toto město jsme nazvali Iram. Vládl jsem mu dlouho. Ale byl jsem už velmi starý. Po tom životě a těch spáleních jsme totiž s manželkou už nemohli mít děti. Ale moje dcera se vdala a porodila mi tady na Zemi vnučku. V Iramu. A jmenovala se Ruda, což znamená zrozená na Zemi.

A kolik let uplynulo od časů spálení! A teprve ve vysokém věku jsem spatřil toho, s nímž se mi podařilo navázat kontakt ještě na stanici mezi Zemí a Marsem.

Byl jsem stařík, a ne podle vašich měřítek. Po pravdě řečeno, podle zkresleného času Země mi muselo být už nejméně 500 000 let. Nevěděl jsem, že je možné nosit toto tělo tak dlouho. Ale musel jsem být mladší, vždyť ten čas tady je tak zkreslený.

A ten, s nímž jsem se setkal, byl stejně mladý jako tehdy. A teď je tady, v mé občině v zahradě Iramu. A tady si namlouvá mou vnučku... Jmenoval se Nahi. Svůj příběh ti zde vyprávěl... (Tajemství civilizace starověké Arábie.) Ano, byl to on, kdo vybudoval bájný Samud, zemi v srdci Arábie.

Tak to bylo...

Mé vnučce se narodil syn. Jmenoval se Addu (navrátilší se), vždyť můj syn se sem vrátil poté, co získal tělo, když o své původní přišel na Venuši. Vyrostl a začal vládnout Iramu. Jeho potomci se jmenovali Adité. A tak se toto jméno vžilo mezi lidmi.

A já se vydal daleko, do zahrad Arábie. Tam ještě od dob spálení ležel prastarý kámen z mé vzdálené hvězdy. Tam jsem strávil zbytek svých dní v tom chrámu u krystalu, který byl později nazván Kaaba. A tam jsem udržoval spojení se svou rodnou rasou, dokud Země neztěžkla. Tehdy mnozí učitelé nevydrželi tu tíhu. Svět

se totiž rozvrstvil. A celý váš svět se propadl, a svět těch, kteří nepoznali zlo, se stal neviditelným. Tak jsem opustil tento svět a mé tělo se rozplynulo. Ale neopustil jsem Zemi.

Znova jsem se vrátil do Iramu, nyní v jemnohmotném těle, jak říkáte. Městu se v okolí začalo říkat Ubar, jako pohádkově nejbohatší a plné tajemství..."

A vtom se za přízračnou postavou džina rozzářily kopule. Blankytně modré, vzorované stěny a kamenné krajky všude kolem... A vůně růží, rozkvetlé stromy, voňavé ovoce... Fontány tryskají... a po obloze letí barevný... létající koberec.

Na jeho vršku je jakási průhledná kopule a uvnitř je pilot v turbanu. Drží se za páky. Čtyři ohnivé štětce kreslí na obloze bílé rýhy. Nebo to možná vůbec nejsou štětce...

A tu opět spatřím olejovou lampu. Leží na mramorové desce v nějaké budově. Tady je kopule celá posetá hvězdami, sloupy zdobí krajkové řezby. Ale zdá se, že lampa tu vůbec neslouží k osvětlení. Lampy na stěnách jsou jiné. Jsou velké, ze skla, zdá se, nebo z průhledného kamene. Uvnitř jsou kovoví hadi. Prostor uvnitř lamp září. Přesně tak je Egyptané zobrazovali ve svých hrobkách...

Takže lampy tu byly jako v chrámech Egyptanů!... A co je tohle? Podivný předmět ležící na kameni, pokrytý vzorovanými reliéfy. A kdeže je džin? Kam se poděl Hubal? Napadlo mě tehdy. Postava džina se někam vytratila.

Najednou se otevírá brána zářící zlatem, a kameny se třpytí, a on jde, obyčejný, s nohama, a ne jako oblak kouře...! Ano, je to on, Hubal ve svém turbanu, jen si už nezakrývá ústa před bouří písku. Je zase mladý! A jeho velký černý plnovous je celý zapletený do copánků. Zlatem vyšíváný kaftan a měkké šálváry...

„Ničemu se nediv!“ slyším známý hlas, „Iram stojí i ve vašich dnech, a to nejen uprostřed písků v troskách. Tady ještě dodnes stojí. Hlavní město mého království, kterému se říká království džinů. Říkal jsem ti, že svět se rozvrstvil, jak fyzicky ztěžkl. Takže v odlišných vibracích od vašich stojí Šambala i Bělovodí Severu i Sva, země Hyperborea a přežilo toto království. Podařilo se nám ho sem přenést.

Ale tady ve vašem světě se po kamenech prochází jen písek, v ruinách hledá štěrbiny...

A toto, správně, vůbec není lampa. Později, když Iram vzestoupil, začali ti, kdo zůstali v hustém světě, do těchto zařízení lít olej a zapalovat jej, aby osvětlili své příbytky. A později vůbec lampy prostě začali vyrábět v podobě nádoby na olej.

Ale původně jsme tyto věci používali pro rychlé přemístění ze světa jemného do světa hustého a zpět.

Toto zařízení je jako teleportér. A ve vašem světě to vypadá jako zázrak a já sám jsem v něm částečně průhledný a mohu tam pobýt jen několik minut, a to vedle zařízení. Potom musím do zařízení znovu vstoupit a za pár vteřin zařízení zmizí i z vašeho světa, přičemž se přesune zpět do našeho.

Tak jsme celé město kdysi odnesli, za jednu noc všichni jeho obyvatelé vyzbrojeni podobnou ,lampou' vyšli k hradbám a obešli své město, spustíce zařízení.

Ráno Anunnaki ve své zuřivosti bičovali pískem jen kameny - dvojníky a až k nebesům zvedli monstrózní bouři, která na 12 metrů zasypala naše město pod nánosem písku...

Z města a jeho obyvatel zůstala ve vašem světě jen legenda, ale nedávno ruiny vyhrabali z písku.

Legendy nazývají můj Iram Ubarem a umísťují do něj velké čaroděje a mágy. A že údajně za svou pýchu před Alláhem bylo celé město zasypáno pískem.

Nahi, manžel mé vnučky už jaksí vyprávěl o podobných příčinách této legendy.

Vždyť stejným způsobem prý Alláh potrestal jeho Samud - zemi, kterou vybudoval poblíž Kaaby a krystalu našeho národa, jenž se nyní stal Černým kamenem. A vždyť kdysi bílý byl...

A není to poprvé, co se Anunnaki vydávají za Boha... A je třeba se zaměřit na celou Podstatu Vesmíru, na Absolutního Ducha, kterého jsme všichni nazývali Alláhem.

Zmatouce mysl svého poslušného národa, vydávali se za jediného Boha Jehovu, a později jejich černý diskolet s pyramidálním vrcholem zavítal do Arábie. A začal odsud hlásat záhrobní hlas v našem jazyce a představovat se jako Alláh nejvyšší.

Mudrci si samozřejmě uvědomili podraz, přeci sám Alláh je už natolik Veliký, že v sobě pojme Svět, celý Kosmos... a to, co tady lítalo... Ještě doteď se směju!

Lidé na Zemi však na mnohé zapomněli, a vědouce jen o nás, svých učitelích, které zde viděli v těle člověčím, mysleli si, že se jim Alláh zjeví na Zemi ve Své slávě. Byli naivní... ačkoli, co si budeme povídat, uplynula staletí, ale lidé jsou stále stejní!

Všichni si stále myslí, že Bůh, Alláh Veliký, jenž je celý Vesmír s hvězdami světů jím naplněnými, k nim znenadání zvláště přijde a začne promlouvat, létat na diskoletu, trestat, chválit...

Nemohou to pochopit... Jak je to těžké.

Mluvíte často se svými vnitřnostmi, očima, ústy, nohama...? A možná vyděsíte svůj žaludek, když najednou odmítne přijmout potravu? Nebo vás možná uvidí vaše vnitřnosti a budou před vámi bušit čelem do podlahy?

Ale dokonce ani tato tak vtipná historka vám nebude připadat vtipná... Raději mě obviňte z rouhání. Anunnaki vám vymývají mozky už tisíce let, dělají to den co den.

Alláh je Veliký! Víc zatím nepotřebujete. A ten, kdo hledá, vždy najde odpověď a uvidí víc.

Ale o tom dnes nemluvíme...

Země Samudská v Arabských pískách byla o něco dříve zničena právě tím diskoletem, za to, že mudrci ze Samudu viděli pravdu a nepadli před tím, kdo měl na sobě boží roucho.

V Ubaru se veliký kněz rozhodl být lstivý, když se dozvěděl o osudu Samudu. Spojil se s oním diskoletem a slíbil, že daruje Anunnaki knihu o ovládnutí světů. A kupodivu ‚velký bůh‘, který si říkal Alláh, všemocný a vševědoucí, najednou chtěl knihu vlastnit a přečíst si ji!

Veliký kněz samozřejmě věděl, že i kdyby knihu dostali, cizinci by Ubar vymazali z povrchu zemského nebo by donutili obyvatele Ubaru, aby se jim klaněli a stali se otroky.

A každý den přilétali Anunnaki znovu se svými smrtíci zbraněmi. A ani síla zvuku nekonečna (infrazvuku) je nikdy neodradila. A vždyť všechna vojska, která se přiblížila k hradbám a sloupům Ubaru, se rozprchla, když se na našich věžích zapnuly zbraně.

Bohužel, Anunnakiové byli silnější. To, co se nacházelo zde v Ubaru, bylo jen nepatrným pozůstatkem katastrof divokého věku. V sousedství mávala vojska jen bronzovými zbraněmi, ano železnými, ano, tak štědře sypala šípy. My jsme měli ‚zvuky nekonečna‘, ano, a patrně všechny v té době...

A tak veliký kněz vytáhl všechny záznamy mé země a našel tam recept, jak se dostat do tohoto světa, jemného, podle vás. Ale do tohoto světa mohou přejít už jen málokterí lidé. Vždyť k tomu je třeba očistit duši a kát se z toho, co udělal v celém svém životě...

To znamená, že je nutné zvýšit vibrace, jinak lze při vstupu do vyššího světa zahynout. Proto kněz váhal.

Všichni obyvatelé se snažili očistit a naučit se žít podle pravidel světa, do kterého museli přejít.

A Anunnaki čekali... Vždyť kněz jim pokaždé ukázal drahocenný svitek. Ale ten nebyl dokončen... a nové vytoužené vědění se objevilo až druhý den ráno. A po tisíc nocí kněz svitek psal.

A tisíc dní se obyvatelé Iramu připravovali na přechod.

A kněz vynášel své hrozné tajemství!

Vždyť v tomto svitku popsal tajemství přechodu do světů základového, podšívkového světa. Ne nadarmo nazval své dílo ‚Kniha mrtvých‘. U vás se o této knize dodnes tradují legendy, a říká se jí Necronomicon...

...Podle pojetí vesmíru smrt jako taková ve vašem pojetí neexistuje. Tak jako každé fyzické tělo je pouze oděvem nesmrtelného ducha. Ve vesmíru však existuje pojem mrtvého ducha nebo mrtvoly. Je to takový duch, který existuje a spotřebovává energii nikoli z vesmíru samotného, přirozeného světla, ale parazituje na jiných bytostech a bere jim energii, kterou dostávají z vesmíru. Mrtvola tedy nemůže sama přijímat energii z kosmu, tj. z Absolutna, od Alláha. Mrtvola je prostě parazit.

Kdysi byli všechny nynější mrtvoly živé. To znamená, že všechny entity univerza přijímaly energii Stvořitele neboli Absolutna. Jakmile však nějaká entita začne dělat věci, které jsou v rozporu s evolucí, jak byste řekli, jakmile se začne upínat pouze na své vlastní touhy, aniž by myslela na to, že tyto touhy přinesou utrpení jiným bytostem, pak se taková entita stává mrtvolou. Přerušuje tedy své spojení se Stvořitelem, aniž by si to uvědomovala, vždyť vidí jen sebe a miluje jen sebe, necítí jiné entity, jejich bolest, a proto necítí ani Stvořitele. Tak se zpřetrhá přirozený kanál jejího vyživování energiemi Vesmíru. A mrtvole nezbývá nic jiného, než se napojit na jiné bytosti a začít se napájet jejich energií, aby mohla pokračovat ve své existenci.

Duchové mrtvol se tím stávají těžšími a těžšími, vždyť celý jejich život závisí na způsobování utrpení druhým.

A tak se časem mnoho mrtvých duchů nebo mrtvol propadlo pod základ, podšívku světa a začalo tam vytvářet nejtěžší, vámi nazývané temné světy pekel. Ačkoli váš těžký hraniční svět je plný mrtvol vtělených do fyzických těl. Zde se skrývají, vyhýbajíce se otroctví ze strany mnohem více zatížených entit pekla.

Hraniční svět však neexistuje jen na Zemi. A stal se zranitelným místem v naší galaxii. Vždyť právě do něj spadly kameny z pekla, které vyhodily do povětří Rádža Slunce. Tato invaze posunula hranice antisvěta - pekla vesmíru a zvýšila vrstvení hraničních světů, čímž prudce snížila vibrace prostoru.

A tito Anunnaki jsou také mrtvoly v tělech. Co si jen nevymyslí pro nesmrtelný fyzický život. Aby se udrželi v hraničních světech a nepropadli do pekla!

...A mazaný kněz Iramu jim hodlal poskytnout cestu domů! Nu, zpět do pekla. Ale vyprávěl jim sladké pohádky, že ve své knize popíše, jak se staví mocné portály a proniká se do jiných světů. A nelhal! Pečlivě to všechno popisoval, ale podle těch receptů se jediné ty portály daly otevřít jen do pekla.

Kněz si byl vědom toho, že Anunnaki jsou všeho všudy pouze bytosti z jiné planety, nikoli bohové, a proto nemohou znát jeho tajemství. Myslel si, že svitek použije a peklo je stáhne zpět. A myslel si, že svitek se dostane k vládci Nibiru, což znamená, že se celá soustava zhroutí do antisvěta, odkud také pochází.

A tak tisícího prvního dne opět přiletěla loď Anunnaki. A kněz jim konečně přinesl svitek. Z chamtivosti se piloti na lodi servali. A ten, který byl nejsilnější, vzal svitek do rukou. Třásl se štěstím! To určitě, letět k vládci! Rozhodl se, že svitek použije sám, což Mudrc nevzal v potaz...

Jediné co - ve svém zápalu zapomněl na město, a začal kouzlit...

V mžiku oka se diskolet zahalil do oparu. Obludná síla ho náhle pohltila celý a beze stopy, ale svitek vypadl... Propast ho odhodila...

Pro mrtvolu a Propast je velmi děsivý, vždyť kouzla svinou celou Propast do Bodu, pokud je tam začnou číst démoni. Čtením kouzel si otevřou ještě mnohem nižší světy a tam budou rozdraceni v obrovské černé díře... Síla této knihy je taková!

Ale pokud ve vašem světě se ta kouzla čtou a dělají rituály, pak ve světě démonů otevřeš dveře a odletíš tam, nebo pustíš do vašeho světa temnotu, a démoni ještě silněji poníží vibrace planety. A na Zemi začne peklo!

Dávný kněz to všechno věděl, a proto se rozhodl nedopustit, aby se ‚Kniha mrtvých‘ dostala k lidem. Věděl také, že Anunnaki na podvod rychle přijdou, vždyť odněkud zjevně vyzorovali, co se stalo s jednou jejich lodí. Mudrc tedy strašný svitek ukryl a pronesl nad ním prastaré kletby.

A doposud je originál skrytý, vždyť jeho znalost je velmi nebezpečná. A to, co chodí po Zemi pod rouškou prastaré knihy, je výtvořem mágů, mimochodem černých, kteří se pokoušejí Necronomicon najít.

K ruinám starověkého Ubaru chodil šílený mág a vyvolával džiny. Vyšel však k němu černý džin - démon neboli šajtán, jak se říká u nás. Nadiktoval mu knihu o tom, co věděl, o svém převráceném pekle a jeho podstatě. Ačkoli i tato kniha obsahuje něco, co věděl veliký kněz Ubaru. Proto je také nebezpečná. Ale svitek, který napsal kněz Ubaru, je bezpečně ukryt. A dokonce i výtvor šíleného mága se podařilo také částečně ukrýt...

...A při západu slunce se všichni obyvatelé Iramu sešli. V rukou drželi ta zařízení, která považujete za kouzelné lampy. Všichni obcházeli hradby, zatímco kněz odříkával zaklínadla. Jiná kouzla než ta v ‚Knize mrtvých‘. A čas se dlouho táhl, řady obyvatel řídly. Vždyť ne všichni vystoupili najednou, ale jen postupně, v závislosti na práci každého při očistě svého ducha, kterou vykonávali po tisíc dní.

Noc se tedy protáhla... A ráno u hradeb už nebyl nikdo.

Zato na obzoru se po obloze blížila armáda černých pyramid. Pozvedly všechny písek pouště a hnaly ho před sebou. Až k nebi se zvedala hradba písku a strašlivý hukot ohlašoval smrt...

A tak se skryl Iram se zlatavými střechami, zmizely modré kopule, sloupy - věže se navždy ponořily do písečného moře.

Po čtyřicet dní písek a vítr šílely. Tento magický význam mu dali už samotní Anunnaki. A všechno skončilo zemětřesením... Celá starobylá podzemní část Iramu, která nevydržela tlak písku, klesla a zřítla se.

A tak byl Iram neboli Ubar, jak ho nazývaly ostatní kmeny, zasypan. Byl však zasypan prázdný.

A obyvatelé odešli do jiné prostorové části. Do světa, kde stojí Šambala...

Tam opět postavili své město. A v tom světě to bylo všechno snazší, vždyť tam bylo možné tvořit myšlenkou, a nikoli rozhrabovat kameny krumpáčem...

A v okolí, mezi národy, jež zůstaly ve světě vašem, začali toto město nazývat krajem džinů.

Ubar se u vás stal neúrodnou pouští, ale stále zůstává kvetoucím městem zde.

Bohužel, u vás zůstaly žít jen ty národy, které se smířily s vládou cizinců, nebo o ní vůbec nevědí, ale plní jejich vůli na popud ‚pastýřů‘, kterým Anunnaki zpracovali celou mysl podle svého. Ti nyní věří, že Ubar byl usmrcen Alláhem pro svou pýchu. Tak je naučili ‚pastýři‘.

Anunnaki rozhodně nečekali takovou troufalost od hrstky měšťanů. Od dob dávného Baala nikdo nedokázal v těchto pouštích vyřadit jejich lodě. V tom byla jejich pýcha a v tom pokračoval jejich boj s pouští, kterou Anunnaki v těchto končinách vytvořili, když před sedmi tisíci lety spálili Arábii i starověkou Saharu, a potom je zatopili vodami potopy (viz téma: Jaký svět byl stvořen za sedm dní).

Ale ‚pastýři‘ stále mluvili o pýše a trestu Alláha ad-Daara, což znamená - škodícího... Jen se nad tím zamyslete - škodící Bůh, tak to je ďábel. Přitom posvátné Absolutno, Alláh Veliký...

A tito ‚pastýři‘ učili, že džinové jsou duchové, kterých je třeba se bát. Všechny démony z pekla nazývali džiny, a také nás - učitele dávnověku a obyvatele Ubaru, kteří dokázali odejít do lepšího světa.

Vůbec všechny ty, kteří pro vás nejsou viditelní - nazvali džiny, všechny ty, kteří nemají tělo v pojetí 3D, vždyť tělo z tohoto světa není ve 3D viditelné.

Od té doby mě v mé zemi také nazývají džinem. V zemi zasypané písky, v zemi, kde se všechny národy zbláznily, kde je vše zapomenuto na věky. V Ka'bě však stále leží kámen, ačkoli zčernal od hříchů lidí, od jejich nevědomosti a zatemnění, v němž stále uctívají Alláha, ačkoli žijí v dětinském chápání o tom...

Ale nitka světla v myslích lidí s utrápenou myslí stále trochu hřeje, vždyť i po všech těch příbězích Anunnaki a jejich poslušných ‚pastýřů‘ stále existuje naděje. Alláh je veliký!“

Tak pravil Hubal a náhle se stal opět průhledným... A teď už zbývá jen bílý kouř, který se snaží rozpustit... Písek šumí a tančí, zahlazující starobylé ornamente. A

lampa už není vidět... V písečném oparu jen Slunce znovu vychází, aby začalo nový den...

Zapsala Valeria Kolcova 04.01.2019

Ruiny Ubaru